

PONOVO O TEKSTU ELEGIJE F. APPENDINIJA NA SMRT KUNIĆEVU

U ovom časopisu (Ž A II, 1952. god., str. 301—305) Miroslav Marković objavio je elegiju F. Appendinija na smrt Kunićevu. Veljko Gortan povodom toga primijetio je (ŽA IV, 1 1954. god. str. 191—193) da Marković na osam mjesta u objavljenom tekstu elegije nije tačno reproducirao rukopis. To se tiče st. 23, 28, 51—52, 71, 109, 135, 141 (spectanda, quaesimus, amoris, latus, parcere, tibi, licet, memorabilis). Marković je na Gortanovu primjedbu odgovorio (ŽA IV, 2 str. 427—428) i priznao da je pogriješio ali samo na tri mjesta (st. 51; 109 i 141). Za ostala mjesta izjavio je da ih nije možda najtačnije rekonstruirao, ali je ipak uporno branio svoju lekciju. Tako npr. za oblik *quaesimus* (st. 28), koji vješto brani analogijom prema obliku *aucupimus*, što F. Appendini upotrebljava.

Na mene je spomenuta polemika mučno djelovala pa sam, smatrajući da Marković neće imati u tom pravo, nastojao obraniti mišljenje Gortanova. Bilo mi je ipak teško shvatiti stav Markovićeve, jer i kontekst i versifikacija idu u prilog Gortanova stava. Tražio sam u dubrovačkim bibliotekama postoji li još koji rukopis (bilo autograf ili prepis) da bih spomenute stihove objavljene elegije uporedio s njim. U Državnom arhivu našao sam prepis spomenute elegije pisan rukom Luke Pavlovića. Rukopisna knjiga sa sadašnjom signaturom 15—400 (Carmina nonnullorum Rhacusinorum qui vixerunt saeculo XIX) sadrži većinom razne latinske pjesme raznih autora iz XIX vijeka u Dubrovniku. Prepis spomenute elegije nalazi se na str. 357—362. On potvrđuje lekciju Gortana osim za st. 135:

Iam mihi sat, Sorgi; licet si parva tulisse (po Markoviću).

Gortan je mislio da je u trećoj stopi bio oblik *liceat* a ne *licet*. Čini se međutim da nije bilo ni *licet* ni *liceat* nego *licuit* kako to čitamo u spomenutom prepisu Luke Pavlovića. Tako je i u rukopisu 159 Naučne biblioteke, u kojem se također nalazi prepis spomenute elegije, pisan rukom Rafa Radelje. I ovaj drugi prepis potvrđuje da Markovićeve reprodukcija spomenutog rukopisa na sedam mjesta nije bila tačna. Prema tome će ipak morati otpasti Markovićevo uporno insistiranje na njegovoj lekciji. Dodajem da nije sigurna Markovićeve lekcija ni u st. 58, 76, 106, 129.

U st. 58. čitamo u Markovića . . . *atque Tibi*, a u L. Pavlovića . . . *atque sibi*.

U st. 76. u Markovića. . . *et suetas*, u L. P. *et fucatas*.

U str. 116. u Markovića. . . *adisceret*, u L. P. *adjiceret*.

U st. 129. u Markovića. . . *pectore*, u L. P. *pectine*.

Ovo potvrđuje i spomenuti prepis Rafa Radelje u rukopisu 159 Naučne biblioteke.